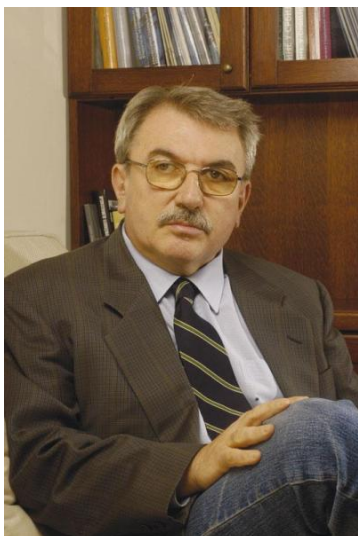

По Вујаклији, банкрот је неспособност плаћања и одговарања доспелим финансијским обавезама. Ако имате ово у виду, шта мислите колико је Влада Србије далеко од банкрота? Премијер Вучић је одговорио: „Хиљадама миља далеко“, верујући, ваљда, да ће лако да насамари јавност, трапаво мерећи степен блискости банкроту – миљама, а не новчаним јединицама, које држави недостају да измири своје финансијске обавезе према пензионерима, лекарима, просветарима, полицајцима, официрима итд.

Да ли се и вама, као и мени, чини да је држава транспарентно банкротирала пред својим грађанима, изјављујући да не може да плаћа уговорене пензије и плате, и да ће им зато плаћати 10 процената мање (и вероватно све мање сваке наредне године). Зашто? Зато да би власт избегла банкрот пред западним повериоцима – моћним финансијском корпорацијама, са којима је заједно гурала Србију у све нове и све веће дугове, за које се унапред знало да неће моћи да се врате. Тим финансијским корпорацијама „храбри“ српски лидери не усуђују се ни да помену могућност да и оне преузму део ризика, да ненаплативи део дуга отпишу, или бар забораве на камате, чија је висина некада била непримерено висока баш због „ризика земље“.

Док се шармантни економски хитмени, из фотеља владиних министарстава, заклињу да ће спасти Србију од банкрота, тј. додатно задужити земљу, али и да ће по сваку цену вратити светским зеленашима дуг до последњег цента, у народу сазрева свест (мења се

Банкрот или "Немилосрдни анђео"

Пише: Данијел Цвјетићанин
понедељак, 22 септембар 2014 16:52

тај проклети „ментални склоп“) да је бомбардовање 1999. с правом носило назив „Милосрдни анђео“, ако се упореди са степеном економске деструкције „Немилосрдног анђела“, који је, од 2000, узео Србију под своје крило, користећи, уместо бомбардера и шиптарских терориста, компрадорске власти (и друге структуре), лансиране по свој прилици са истог места са којег су полетали фантоми и томаховци.

Нико не може прецизно да оцени губитке (у броју становника) после новог „консолидационог“ фискалног удара. Реална је нада да ће велики број пензионера и запослених у јавном сектору преживети додатних тридесетак дана сваке године без прихода, нарочито ако инфлација не дода још који дан „шtedње“, читај – немаштине! Извесно је, ипак, да многи неће имати ту срећу. Не сумњам да ће економским хитменима из владе, па и самом премијеру, бити због тога жао, али ће с поносом, већ за неколико година, моћи да истакну пред светском финансијском заједницом, колико је степен поверења у Србију порастао. Жртве неће бити узалудне, а менаџери светских банака моћи ће са задовољством да поделе бонусе, уз громогласне похвале српском програму шtedње.

Аутор је предавач на универзитету „Сингидунум“